

تعطیلی زایش، توقف تولید

آبی دریا قدغن، فوتبال پایه قدغن!

تیم نوجوانان باید استاندارد جهانی پیدا کند

عباس چمنیان
سرربی اسبق تیم نوجوانان

صعود تیم نوجوانان به جام جهانی اتفاقی ارزشمند و قابل تقدیر است و دستاورد محترمی برای تیم ملی نوجوانان محسوب می‌شود اما فرایندی که برای پرورش بازیکنان در تیم‌های پایه طی می‌کنیم، مناسب نیست. صرف‌نظر از نتیجه که یک عامل موفقیت است، مهم‌ترین فاکتور موفقیت در رده پایه نزدیک شدن بازیکنان به استانداردهای بالای سطوح بین‌المللی است زیرا آنها آیندگان فوتبال ما هستند.

بازیکنان رده پایه باید در فاکتورهای مختلف مثل مهارت‌های فردی، درک، فهم و انعطاف نسبت به مسائل تاکتیکی، مسئولیت‌پذیری و... که از عوامل رسیدن‌شان به موفقیت در سطح آسیا و جهان است، توانمند شوند. تیم نوجوانان در مسیر آماده‌سازی برای جام جهانی، باید در این زمینه کار زیادی انجام بدهد. هم باید ساختار تیمی را اصلاح کند و هم از لحاظ مدل بازی اتفاق خیلی متفاوتی برایش بیفتد.

این تفاوت را می‌توان به عینه در بازی با ژاپن در نیمه نهایی لمس کرد. با توجه به مدل بازی تیم فوتبال نوجوانان در ۴ دیدار قبل از بازی با ژاپن، مشخص بود قطعاً مقابل این تیم که هم از انسجام و ساختار خیلی خوبی برخوردار است و هم در بخش انتقال خیلی خوب عمل می‌کند، با مشکل مواجه می‌شویم. با مدل بازی‌ای که مقابل تیم خوبی مثل ژاپن ما را با مشکل مواجه کرد، قطعاً مقابل تیم‌های اروپایی، آمریکایی و حتی آفریقایی در جام جهانی کار سختی خواهیم داشت. این شکست از نظر من قابل پیش‌بینی بود زیرا ژاپن تیم منسجم‌تر و با برنامه‌تری بود. هرچند فاصله فوتبال ما با این کشور در سطوح مختلف قابل درک است و انتظار معجزه از تیم نوجوانان هم نداشتیم اما دست کم در سطوح پایین‌تر مثل نوجوانان و جوانان به این دلیل که فاصله فوتبال ما از لحاظ تاکتیکی و خیلی از مسائل دیگر هنوز با تیم‌های طراز اول آسیا مثل ژاپن زیادتر نشده، انتظار داشتیم نمایش‌مان بهتر باشد و مسیر موفقیت بچه‌ها ادامه پیدا کند. یکی از مسائلی که ما را در ارزیابی عملکرد تیم نوجوانان به اشتباه انداخت، نمایش خوب‌مان مقابل کره جنوبی بود. مقابل افغانستان با وجود برتری فاحشی که داشتیم و مقابل قطر با وجود فرصت‌های زیادی که خلق کردیم اما نتوانستیم برنده باشیم و حتی مقابل یمن که جزء تیم‌های شاخص آسیا در هیچ سطحی نیست، نمایش خیلی دلپذیری نداشتیم اما مقابل کره جنوبی خوب فوتبال بازی کردیم.

البته با توجه به فینالیست شدن کره در بازی با ازبکستان و برتری قطعانه‌اش در بازی یک چهارم نهایی مقابل تایلند، برداشت من این است کره هوشمندانه از ایران شکست خورد تا مسیرش تا فینال راحت‌تر باشد و به ژاپن نخورد. شاید اگر تیم ما هم به مصاف تایلند و ازبکستان می‌رفت، صعودش به فینال راحت‌تر بود.

با این حال تیم ایران حالا به جام جهانی رسیده و باید برای بازی در این سطح برنامه متفاوتی داشته باشد. دغدغه همیشگی تمام تیم‌های ما در دوره‌های مختلف برگزاری اردوهای باکیفیت بوده است. این دغدغه بویژه برای تیم نوجوانان مستمر و ثابت است. البته نباید از حق بگذریم با وجود تمام مشکلاتی که فدراسیون فوتبال با آنها دست و پنجه نرم می‌کند، تیم فعلی جزو معدود تیم‌هایی بود که به نسبت خوب تدارک دید. از لحاظ اردوهای تدارکاتی، شرکت در تورنمنت‌ها و برگزاری بازی‌های دوستانه وضعیت این تیم نسبت به دوره‌های قبلی قابل قبول بود. با این حال هر اردویی تا الان داشتیم با رویکرد حضور در مسابقات قهرمانی آسیا بود. وقتی قرار است در جام جهانی شرکت کنیم، باید دیدارهای تدارکاتی ما با حریفانی در طراز جهانی باشد. اگر هدفمند این تیم‌ها انتخاب شوند، نیاز داریم بیشتر با آفریقایی‌ها و اروپایی‌ها بازی کنیم. این موضوع هم بچه‌ها را به اعتماد به نفس می‌رساند و هم قابلیت‌هایشان را افزایش می‌دهد. صرف‌نظر از بحث پشتیبانی باید حتماً ساختار تیم فعلی از لحاظ بازیکن اصلاح شود. در اینکه بازیکنان فعلی خوب هستند شکی نیست اما حضور در جام جهانی، استانداردهای جهانی را طلب می‌کند. در این حالت باید روی ساختار بازیکنان تجدیدنظر کنیم تا نفراتی که در آن مدل بازی به ما کمک خواهند کرد و با آن هماهنگی دارند، بیشتر وارد تیم شوند. در این بخش کادرفنی تیم ملی باید با توجه بیشتری عمل کند تا در جام جهانی هم عملکرد بهتری داشته باشیم و هم بچه‌ها را به استانداردهای جهانی نزدیک کنیم.

آیسان سعیدی
روزنامه نگار

فوتبال پایه در الگوریتم فوتبال ایران فراموش شده‌ترین اتفاق است. یک جزیره متروک و بی آب و علف که خریداری ندارد و هیچ‌کس به آن توجه نمی‌کند. گویی فوتبال پایه حکم بچه سرراهی این خانواده بی‌در و پیکر و هزار صاحب را دارد که سر سوزنی برای کسی مهم نیست. فوتبال پایه در ایران مدت‌هاست به فراموشی سپرده شده و محلی از اعراب ندارد. اگر ۴ دهه پیش روزهای پیش از انقلاب فصل شکوفایی تیم‌های پایه فوتبال ایران بود و ستاره‌های فوتبال ایران در این رده کشف شده و فرصتی برای بروز و ظهور پیدا می‌کردند، این چرخه اصولی در سال‌های بعد از انقلاب به طور کامل فراموش شد تا این فرصت از نسل‌های جوان و تازه از راه رسیده سلب شود تا هیچ ویتیرینی برای خودنمایی و بروز و ظهور نسل تازه نباشد. فوتبال پایه‌ها در محاق قرار گرفت و همه چیز در پول خلاصه شد تا فوتبال از چرخه تولید بازماند. تیم‌های پایه به جای کشف استعدادها همه چیز را در پول خلاصه کردند و بازیکنان پولی با پدران متمول جای استعدادها را گرفتند تا فوتبال آرام آرام به سمت اضمحلال برود. تعطیل شدن چرخه تولید در فوتبال پایه منتج به ناکامی سریالی و فراگیر فوتبال ایران در رده‌های پایه در قاره شد. تیمی که روزگاری حرف نخست را در آسیا می‌زد و بازیکنانش به اندازه‌ای با کیفیت بودند که به عنوان تیم ملی در مقدماتی جام جهانی ۱۹۷۸ مقابل کویت یکی از مدعیان قاره در خانه حریف به میدان رفتند و دست‌پر بیرون آمدند، به جایی رسید که بدل به زنگ تفریح تیم‌های آسیایی در رقابت‌های

بین‌المللی شد و هیچ دستاوردی نداشت. از سوی دیگر تعطیلی تیم‌های پایه سبب شد تا چرخه بازیکن‌سازی در فوتبال ایران متوقف شد و نتیجه این توقف خسران چند هزار میلیاردی برای فوتبال ایران است. اینکه بازیکنان ۳۹ ساله هنوز در لیگ برتر به میدان می‌روند و هنوز مشتریان دست به نقدی دارند، نتیجه همین عدم ورود استعدادهای جوان و ستاره‌های نوظهور به لیگ برتر و چرخه فوتبال ایران است. اتفاقی که سبب شده لیگ ایران مولد نباشد و هیچ تولیدی نداشته باشد. نتیجه این سترون بودن را در جام جهانی به عینه دیدیم؛ تیمی که نزدیک به ۹۰ درصد بازیکن ۴ سال پیش خود را در اسکواد داشت و پیرترین تیم جام جهانی بود. در حقیقت وضعیت به اندازه‌ای اسفناک شده که لیگ ایران و در کلیت فوتبال ایران هیچ چهره جدیدی را معرفی نکرده که بتواند تیم ملی را تغذیه کند.

این عدم زایش که نتیجه تعطیلی فوتبال پایه است البته هزینه‌های هنگفتی را برای فوتبال ایران به همراه داشته. آنجا که باشگاه‌های ایرانی از قهرمان گرفته تا تیم سقوط کرده، تا تیم‌های حاضر در لیگ یک به تعداد قابل توجهی بازیکن خارجی در پست‌های مختلف استخدام کرده‌اند که عمدتاً بازیکنان زیر متوسط و ضعیف هستند. آنچه سبب حیف و میل شدن میلیاردها دلار سرمایه کشور شده و ما مجبوریم به پای بازیکنان بی‌نام و نشان و درجه ۳ دلار بریزیم تا تیم‌های خود را کامل کنیم. در حالی که کرور کرور استعداد پشت دیوار بی‌اعتمادی و تعطیلی فوتبال پایه تلف می‌شود.

در چنین وانفاسی موفقیت تیم نوجوانان در رقابت‌های جام ملت‌های زیر ۱۷ سال آسیا بیشتر شبیه یک جرقه است. جرقه‌ای که نمی‌توان به استمرار آن دل بست و امیدوار بود.

فوتبال بدون آکادمی جهانی نمی‌شود

داود مهابادی
کارشناس

بابت صعود به جام جهانی نوجوانان با توجه به اینکه در یکی دو دوره قبل ناکام بودیم باید به حسین عیدی و شاگردانش دست مریزاد گفت اما باید پذیرفت که تیم ما استاندارد جهانی ندارد. در بازی با ژاپن اختلاف سطح دو تیم مشهود بود. کاری که ژاپن در فوتبال پایه انجام داده کلاس متفاوتی از استعدادیابی و استعدادپروری بود و آنها در یک بازی برتر برنده شدند تا ثابت شود ما برای قهرمانی در رده نوجوانان باید خیلی بیشتر و اصولی‌تر کار کنیم. اصلاً نمی‌توان به این تیم امید داشت تا در جام جهانی سال آینده بتواند همانند سال ۲۰۱۷ از گروه خود صعود کند و به جمع ۸ تیم برتر برسد. رقبا با شناخت از هنرهای فردی تیم ایران به راحتی نتیجه می‌گیرند چون از لحاظ تاکتیکی حرفی برای گفتن نداریم. کاملاً مشخص است که در آکادمی‌های باشگاه‌های کشورمان هیچ‌گونه آموزش تاکتیکی مطابق با استانداردهای روز دنیا که خواسته فیفاست به بازیکنان داده نمی‌شود و نتیجه آن شکست سنگین برابر ژاپن و باخت‌های احتمالی سنگین در جام جهانی خواهد بود. فدراسیون باید آکادمی باشگاه‌ها را ملزم کند تا مطابق دستورالعمل فیفا و AFC پیش بروند و تنها یک تا دو آکادمی ایران با برنامه پیش می‌روند. متأسفانه تیم جوانان هم نتوانست به جام جهانی صعود کند. در حالی که ما یکی از بهترین تیم‌های جوانان را در ادوار مختلف داشتیم و با احترامی که برای صمد مرفاوی و کادرفنی وی قائل هستیم اما ضعیف‌ترین نتیجه ممکن را گرفتیم. این موضوع به کمیته جوانان و مدیران فدراسیون فوتبال بازمی‌گردد که براساس رفاقت و سلیقه کادرفنی را انتخاب می‌کنند. دوم اینکه اجازه ندادند تا پستوانه خوبی برای تیم امید و تیم ملی شکل بگیرد و مطمئن باشید که در جام ملت‌های آسیا امیر قلعه‌نویی دست به ترکیب تیم ملی نمی‌زند و منافع ملی را به جوانگرایی ترجیح می‌دهد. تیم فوتبال جوانان که نتوانست به جام جهانی صعود کند یک نسل طلایی بود که سوخت و فرصت رقابت با حریفان خود را از دست داد. سردار آزمون، علیرضا جهانبخش و محمدحسین کتغانی زادگان زمانی در تیم جوانان بودند که آن تیم هم به دلیل بی‌درایتی و بی‌کفایتی کادرفنی به جام جهانی نرفت و تعداد زیادی از بازیکنان آن تیم سوختند. امیدوارم بازیکنان فعلی تیم جوانان از چرخه خارج نشوند و بازیکنان شایسته آن به تیم امید و در آینده تیم بزرگسالان برسند تا اوضاع به شکلی نباشد که سرمربی تیم ملی به سمت جوانگرایی نرود و ناچار به اعتماد به بازیکنانی شود که برخی از آنها پا به سن گذاشته‌اند. تیم امید هم شرایط ایده‌آلی ندارد. کادرفنی این تیم دیرتر از سایر رقبا تشکیل شد و فرصت اندکی برای آماده‌سازی دارد. از سوی دیگر معضل بزرگ پیش روی تیم امید این است که باشگاه‌ها بازیکنان خود را در اختیار تیم قرار نمی‌دهند. رضا عنایتی سرمربی خوبی است ولی زمان زیادی ندارد تا بتواند تمام استعدادها را شناسایی کند و به حداقل‌ها اکتفا می‌کند. فدراسیون فوتبال باید از طریق مینی‌کمپ‌ها و برگزاری بازی‌های تدارکاتی قوی به کادرفنی کمک کند تا بتواند اتحاد و یکپارچگی خوبی میان بازیکنان ایجاد کند. تیم امید باید در بازی‌های آسیایی شلاق بخورد تا برای بازی‌های انتخابی المپیک پاریس دارای کیفیت بهتری شود. در واقع نتایج بازی‌های آسیایی را فدای انتخابی المپیک کند تا بتواند طلسم صعود را بشکند.

فاصله توی ذوق می‌زند

سمیرا شیرمردی
روزنامه نگار

تیم نوجوانان ایران توانست با درخشش در مسابقات جام ملت‌های آسیا راهی جام جهانی شود. تیم نوجوانان بعد از پیروزی مقابل یمن و رسیدن به مرحله نیمه‌نهایی، صعود به جام جهانی را جشن گرفت و در ادامه توانست استرالیا را هم شکست دهد تا با اقتدار راهی فینال شود. نوجوانان اگرچه در فینال بازی سختی داشتند اما تصور نمی‌شد آنها با ۳ گل مقابل ژاپن شکست بخورند. شکستی که نشان داد تیم ایران با وجود صعود به جام جهانی، با سطح اول فوتبال آسیا هم فاصله دارد و برای برداشتن آن باید بی‌ش از اینها تلاش کند چراکه در جام جهانی همه تیم‌ها با قدرت ظاهر می‌شوند و همه بازیکنان می‌خواهند خودی نشان دهند تا به آرزو و اهداف بزرگشان که حضور در تیم‌ها و لیگ‌های معتبر دنیاست، برسند. بر این اساس، تیم ایران باید خیلی زود دست به کار شود و کارش را برای حضوری پرقدتر در جام جهانی استارت بزند. نوجوانان به بازی‌های تدارکاتی زیادی نیاز دارند تا این فاصله را کم کنند و بتوانند به اعتماد به نفس بالاتری دست پیدا کنند تا مقابل تیم‌های بزرگ هم خودی نشان دهند. در غیر این صورت زنگ تفریح خواهند شد که این مسأله تأثیری عکس خواهد داشت و باعث می‌شود این نسل پرتلاش و پرامید، شرایط سختی در آینده پیدا کنند و حتی در لیگ ایران هم به جایی نرسند. اتفاقی تلخ که قبلاً تیم نوجوانان ایران، آن را تجربه کرده بود تا همچنان حسرت‌ها ادامه داشته باشد.

